

PONÈNCIA 1

Anàlisi general de conjuntura

El greu problema de l'habitatge que patim actualment no és nou. Ja fa moltes dècades que l'anomenat «bloc financer-immobiliari», format per promotores, bancs, entitats financeres nacionals i internacionals i — molt important— institucions públiques, ha fet i fa del negoci immobiliari un dels pilars més importants de l'economia i del sistema productiu de l'Estat espanyol. El foment de la propietat privada, la liberalització i especulació amb el sòl, la construcció desbocada de cases i edificis o l'endeutament de sectors en situació de vulnerabilitat han sigut el pa de cada dia. *Amb el xoc de l'arribada de la crisi de les hipoteques, la contradicció s'ha tornat més evident que mai: l'habitatge no pot ser a la vegada un negoci rendible i una necessitat coberta de manera justa i igualitària per a tothom.*

La dècada present ha estat la dels desnonaments: les execucions hipotecàries, els llançaments per impagament del lloguer o els desallotjaments s'han fet un lloc com una de les principals fonts de precarietat, violència i desposseïció per a la població treballadora. I, contràriament al nostre enemic de classe, tot això no ens ha agafat prou organitzades com per fer front a aquesta guerra.

Davant les turbulències de la crisi que va esclatar a partir del 2008, l'esmentat entramat financer-immobiliari va actuar amb diligència per assegurar la protecció del seu negoci. En aquesta línia, es van executar mesures i es van aprovar lleis per facilitar els desnonaments, com ara la creació de jutjats específics per a aquesta tasca, impulsats per la ministra d'Habitatge del PSOE Carme Chacón, o lleis com la 19/2009, que redueix els terminis del procés judicial i agilitza els tràmits en les execucions. L'última ha sigut aprovada a iniciativa del PDeCat al Congrés a finals de 2018, la famosa «lleï de desnonament exprés».

Aquest entramat també va començar aleshores a focalitzar la seva atenció en el mercat del lloguer, fins llavors una forma d'accés a l'habitatge relativament minoritària i estable. L'any 2009, el govern del PSOE va crear una figura jurídica clau en tot aquest procés: les SOCIMIs (Societats Anònimes Cotitzades d'Inversió Immobiliària), entitats a través de les quals els fons d'inversió i els especuladors internacionals actuen en el mercat de lloguer local, i a les quals el PP, el 2012, va eximir de pagar impostos. Fou també el PP qui va impulsar reformes com la reducció de la durada dels contractes a tres anys, que faciliten l'especulació per part d'aquests monstres financers, així com l'expulsió de les persones que viuen de lloguer.

A tot aquest panorama s'hi suma un magma d'APIs, immobiliàries i rendistes, que apliquen les pujades de preus per tal d'augmentar els seus beneficis i mantenir la competitivitat amb els gegants, aplanant el camí, de pas, a l'estratègia de concentració de la propietat. *Resultat: el preu del lloguer en els seus màxims històrics i una nova onada de desnona-*

ments per impagament de les rendes mensuals que supera en xifres el que havíem vist fins ara.

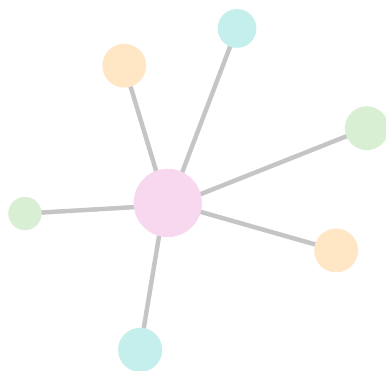
Les últimes insípides reformes del PSOE, fetes sota la pressió de Podemos i adreçades al seu electorat progressista, no serveixen ni per a sortir al pas. *El 2018 va ser l'any amb més desnonaments de la nostra història.* Ara per ara els desnonaments oberts continuen essent una realitat habitual i, per si no n'hi hagués prou, si ningú no ho evita, aviat viurem un altre episodi dramàtic: el maig del 2020 s'acaba una moratòria sobre les hipoteques que afecta més de cinquanta mil famílies que poden perdre casa seva.

El conflicte de l'habitatge afecta cada vegada de manera més transversal les classes populars. Les afectades són les veïnes i veïns que, malgrat que viuen a casa seva, en tenen cura i la defensen, no n'ostenten la propietat. *A les classes populars ens uneix la nostra condició de desposseïdes.* Això es concreta, en el nostre dia a dia actual, en unes condicions de vida que ens defineixen i determinen: feines degradants, inestables i intermitents, o l'amenaça constant de perdre una feina estable com a xantatge per assumir rebaixes constants de les condicions laborals. Aquesta vulnerabilitat en el món del treball, o directament l'exclusió d'aquest, es combina en una pinça brutal amb tota una sèrie de males-tars, incerteses i violències lligades als problemes de l'habitatge: que ens apugin el lloguer, que ens destrossin l'escala del bloc de pisos per fer-nos marxar, que ens tallin la llum o l'aigua, patir la tortura d'un desnonament o haver de viure entre les humitats i el fred d'unes finestres que no tanquen bé. *No cal dir que com a grups ja de per si precaritzats, les dones i la població migrant som les que ho patim amb més força.*

Per diverses que puguin ser les nostres situacions individuals, totes tenen un origen comú: els propietaris —grans o petits— que extreuen les seves rendes —milionàries o modestes— de nosaltres, aquells que fan negoci de la nostra necessitat de tenir un sostre.

El pronòstic per als anys que venen no apunta cap a una millora. És una certesa que ens ha donat una dècada de lluites i de crisi econòmica creixent. A aquestes alçades tenen poca credibilitat els analistes professionals que apel·laven a l'autoregulació del mercat immobiliari en els primers anys després de l'esclat de la bombolla hipotecària. Cada cop fa més aigües el relat dels suposats «estats del benestar» en què vivíem, i és que cada dia veiem com els estats es redueixen cada cop més a un aparell policial i judicial dedicat a la defensa dels més rics.

El terreny de joc avui en dia es determinarà en funció de la nostra capacitat de traduir l'instint de supervivència de la gent, davant la persistència o l'empitjorament de la crisi, en organització i acció col·lectiva i no en un camp que pugui de solucions individuals més o menys desesperades. *És això el que pretén el moviment de lluita per l'habitatge, l'única alternativa digna que han trobat les classes populars.* Allà on hi ha hagut col·lectius forts en lluita per l'habitatge, s'han generat dics de contenció, per humils i petits que fossin, contra l'exclusió, les màfies i l'extorsió. Les oprimides sempre hem tingut en l'organització una eina fonamental: el I Congrés d'Habitatge de Catalunya ens ha de servir principalment per fer un pas endavant.

PONÈNCIA 2

Estratègia, passem a l'ofensiva

INTRODUCCIÓ GENERAL

La dinàmica pròpia dels nostres col·lectius d'habitatge actualment està molt més centrada en les accions que fem a escala local que en una reflexió sobre les necessitats que tenim en clau de moviment. D'aquesta manera, hem dut a terme moltes campanyes que, mitjançant el mètode de prova i error, han anat filtrant els instruments que ens són útils per a la lluita i els que no. Tot i així, no hem posat prou en comú tot aquest coneixement col·lectiu que hem anat acumulant durant els últims anys, cosa que ens ha limitat a l'hora d'avançar.

L'objectiu d'aquesta ponència consisteix en posar damunt de la taula les eines més útils que hem descobert en els últims temps i discutir-les col·lectivament. A partir d'aquest debat concret, *volem generar una cai-*

xa d'eines que serveixi per plantejar una estratègia a implementar en el moviment per l'habitatge durant els pròxims anys. Sabem que l'encert d'aquesta estratègia residirà en la flexibilitat que tinguem per aplicar-la en funció de les diferents realitats existents al territori.

El desplegament d'aquesta estratègia té com a finalitat ampliar la nostra base militant i enfortir el moviment, especialment en aquelles zones on encara no està gaire estès. Paral·lelament, creiem que és imprescindible ampliar la nostra base social i la nostra capacitat d'influència, de manera que expandim les nostres demandes a altres moviments i guanyem suports i simpaties entre sectors cada cop més amplis de la població. *Hem de caminar, a partir d'una pràctica comuna, cap a una unitat més gran de tot el moviment.*

APOSTA ESTRATÈGICA I: FER AVANÇAR EL CONFLICTE COL·LECTIU

1. Introducció

Davant la situació actual de bombolla dels preus del lloguer i d'un accés cada cop més precari a l'habitatge, fem una aposta decidida pel conflicte col·lectiu. Cal situar el problema com allò que és: una relació de poder entre la propietat i els seus agents, que es dediquen a extreure rendes de l'habitatge, i les afectades en sentit ampli, és a dir, totes aquelles que, no tenint un habitatge en propietat, vivim en una precarietat i una inseguretat permanents en què el nostre dret a residir en un habitatge digne sempre penja d'un fil.

Per tant, el conflicte col·lectiu ens ha de permetre:

- *Assenyalar que el «mercat» i la propietat privada són relacions de poder injustes i que, per tant, no haurien de fixar la forma i les condicions (el preu) d'accés a l'habitatge.*
- *Constituir-nos en subjecte polític a partir de l'experiència compartida d'aquesta precarietat i a través de la lluita col·lectiva contra la*

propietat.

- En la mesura que a través del conflicte ens anem constituint com a moviment, avançar cap a una posició de força que permeti revertir la dinàmica actual, abaixar el preu dels lloguers i caminar cap a la desmercantilització de l'habitatge.

Fer aquesta aposta té una sèrie d'implicacions pel que fa a la manera de treballar i plantejar els conflictes als nostres col·lectius i organitzacions. Per començar, cal un canvi de xip. No es tracta només de resoldre les situacions de vulneració del dret a l'habitatge que arriben als nostres espais, sinó també de ser proactives generant i organitzant els conflictes. També implica agrupar els casos per propietaris i APIs, independentment de la seva situació contractual. Pel que fa als casos que arriben individualment als nostres col·lectius, hem de ser proactives a l'hora de buscar la resta d'afectades del mateix propietari, localitzar els pisos que tingui buits per recuperar-los, etc. En resum: *cal dinamitzar el conflicte, coordinar els diferents perfils de veïnes i imposar la negociació col·lectiva a la propietat, de manera que, independentment de les situacions particulars, operi la lògica «o totes o ningú»*. Això implicarà descobrir quin tipus d'estructures necessitem com a moviment per desplegar aquests conflictes i que aquestes ens impulsin a anar més enllà del que hi ha.

2. Apostes tàctiques

Aposta tàctica 1: Desplegar noves eines de lluita

Per tal de poder desplegar al màxim l'estratègia del conflicte col·lectiu hem d'analitzar les diferents tàctiques utilitzades fins ara i plantejar-nos entre tot el moviment quina és la millor manera d'aplicar-les. En el següent apartat, entrem en detall i mirem de fer propostes d'actuació a partir de les reflexions i revisions dels diferents grups. Fem una enumeració de totes les tàctiques que tenim al nostre abast, entenent sempre que són múltiples i prioritzables segons la realitat local.

A. Organització de veïnes per blocs

L'organització de blocs de veïnes és una de les tàctiques que millor vertebrava la potència del conflicte col·lectiu. Des de l'inici d'aquesta lluita, l'organització de veïnes en blocs ha estat una tàctica recurrent i, ara com ara, sabem que és clau i transversal a tot el moviment, ja sigui en el marc de la PAH amb les recuperacions de blocs sencers de la SAREB; o dels sindicats de llogateres, amb l'organització de les inquilines per a negociar col·lectivament, o dels grups d'habitatge, que recuperen pisos i plantegen lluites comunes dins de blocs de propietat vertical.

Ens sembla bàsic fer servir aquesta tàctica com a eina central i fer-ho sense diferenciar entre blocs ocupats, blocs de llogateres i híbrids (amb pisos de lloguer i pisos ocupats). En tots els casos, aquest tipus d'organització és l'expressió concreta més clara i directa de la coordinació de les veïnes, la negociació col·lectiva i la construcció d'un subjecte comú.

En aquest tipus d'organització hi ha diferents pràctiques que ens poden ajudar a assegurar l'èxit de la lluita. D'una banda, que hi hagi gent militant vivint dins el bloc —que ja hi fos prèviament o que hi vagi a partir de la recuperació d'algun dels pisos— permet una major capacitat d'organització de les veïnes. De l'altra, el fet d'organitzar blocs comporta trobar altres formes d'implicació en el col·lectiu d'habitatge, que treguin centralitat a l'assemblea i ampliiïn els espais de participació de la gent. Aquesta qüestió va íntimament lligada amb la necessitat de buscar formes d'agregació diverses en funció dels perfils de les persones. I, finalment, la conjugació dels vincles personals amb l'organització d'inquilines aporta una dimensió relacional i quotidiana, pròpia d'un barri o d'un poble, més enllà de l'assemblea.

B. Ocupació, recuperació d'habitatges buits

En els nostres col·lectius, sovint diem que la recuperació d'habitatges és una acció defensiva i, en conseqüència, limitada. El problema, segurament, és entendre-ho com una estratègia central. Creiem que és important posar sobre la taula que la recuperació d'habitatges ha de ser una tàctica més entre d'altres. Per tant, qualsevol recuperació ha d'anar

connectada amb una estratègia concreta. En aquest sentit, dins el plantejament col·lectiu del conflicte, ens sembla bàsic que l'acció serveixi per a incrementar la nostra potència o per dotar-nos autònomament de mitjans i espais que ens siguin útils per a avançar en la dimensió col·lectiva.

Tanmateix, cal tenir en compte les limitacions cada cop més freqüents: procediments legals ràpids, estratègies extrajudicials per executar desnonaments, sofisticació de barreres com les alarmes i la presència de persones «contractades» per vigilar les cases. Davant d'aquest context, és important fer servir aquesta tàctica dins un marc més ampli, intentant no fer-ho de manera aïllada. Això ens ha de permetre també negociar col·lectivament i augmentar així la nostra capacitat de guanyar casos per la via dels lloguers socials, etc. De quina manera?

- Recuperació d'habitatge dins el marc de l'organització de veïnes per propietaris i de l'organització de blocs: escollir propietaris, buscar les veïnes afectades, recuperar els habitatges que estiguin buits per vertebrar-los en aquesta lluita.
- Recuperació d'habitatge com a moneda de canvi per a una negociació col·lectiva ja iniciada.
- Ocupació no com a alternativa residencial, sinó com a eina de pressió per reduir lloguers o exigir una sèrie de demandes concretes.

C. Vaga de lloguers

La vaga general de lloguers és una idea que fa temps que està sobre la taula, però és important definir-la i acotar-la. La vaga de lloguers generalitzada no és una tàctica que el moviment per l'habitatge vegi factible ara com ara. No obstant, serveix com a horitzó per a l'imaginari col·lectiu: ens motiva pensar en un futur en què tinguem molta més força i organització. Però per ara, la descartem.

Ara bé, creiem que per caminar cap allà és important i útil plantejar vagues de lloguer a altres escales més petites i situades. Hi ha diferents propostes en aquesta direcció: vaga de lloguers en un bloc concret, en

un territori en concret o contra un propietari en concret. De fet, hi ha experiències prèvies que ens poden ajudar a dur a terme vagues d'aquestes dimensions.

Aposta tàctica 2: Desplegar la diversitat d'instruments de lluita i pressió segons el tipus de propietaris

A. Grans tenidors, fons d'inversió, bancs

Per enfrontar-nos a grans tenidors, fons d'inversió, etc., comptem d'entrada amb un avantatge: la legitimitat social de lluitar contra ells. Hi ha un gran consens social que ens permet generar discurs contra aquest tipus de propietaris. Per aconseguir combatre'ls, és bàsica l'organització per blocs i la coordinació d'inquilines en general. També cal tenir en compte l'accessibilitat a l'hora de plantejar accions de denúncia: hi ha alguns agents que són massa heterogenis i poc visibles, com és el cas de Blackstone, que no té oficines públiques, cosa que dificulta l'atac i les accions de pressió. Un altre avantatge en la lluita contra els gegants és la possibilitat de recuperar habitatges buits: encara que sigui temporal, és un element clau.

En resum, els conflictes amb aquests agents poden aconseguir transcendir les batalles particulars i convertir-se en una lluita que apel·li a molta més gent del que ho fa avui el moviment popular per l'habitatge. Ara bé, cal fer-ho en clau de moviment, no serà possible si ho fem per separat en un col·lectiu d'habitatge, sindicat o PAH.

B. Propietaris mitjans, franquícies i immobiliàries petites

La potencialitat d'aquest tipus d'agents és la seva dimensió local i el fet que són la majoria dels propietaris. Això possibilita sostenir una lluita més localitzada a escala de barri, poble o vila i ens permet incrementar les nostres forces locals. Encetem batalles que podem guanyar, ajudem a crear xarxes, comunitat. Generem consciència col·lectiva i, alhora, demostrem que podem guanyar. Aquest tipus d'acció persegueix objectius diferents dels que busquem quan ens enfrontem a un gran tenidor, però

no són contradictòries: enfortir-nos a escala local també fa més potent el moviment.

C. APIs

Les empreses que gestionen les propietats d'altres agents són una part important de l'entramat especulatiu. És important entendre que, molt sovint, són els mateixos APIs els qui pressionen els petits propietaris, per exemple perquè inflin els preus del lloguer. S'han de potenciar les campanyes de denúncia contra aquest tipus de negocis i conèixer-los millor per tal de poder fer-los front. Quan iniciem una batalla i volem negociar col·lectivament amb alguna propietat, moltes vegades acabem parlant amb la gestora. Hem de saber quin llenguatge utilitzen, com funcionen i on podem fer-los mal. Hem de trencar amb el discurs que ens intenten vendre quan diuen que «ells només gestionen i no tenen cap mena de poder». Aquests arguments acostumen a estar totalment alineats amb la propietat perquè no puguem aconseguir desplegar la nostra estratègia de fer negociacions col·lectives.

D. Petits propietaris

L'enfocament actual envers aquest tipus de propietaris és que especular és atacar un dret bàsic com l'habitatge; ens hem de centrar en les accions que fan i no en la seva figura. Entenem que, en algun moment, seria interessant obrir el debat sobre la propietat a un àmbit més ampli i amb més profunditat, però ara com ara no creiem que sigui estratègic. Hem de potenciar aquests discursos i combinar-los amb la legitimitat social que estem adquirint, fins arribar a un moment en què, pel fet de ser una força organitzada i reconeguda, els petits propietaris se sentin «obligats» a llogar els seus pisos a preus assequibles. No obstant, ara per ara, creiem que cal aprofundir en el discurs i procurar no ocupar pisos de petits propietaris, per no recular en la legitimitat adquirida i també perquè a nivell legal no surt a compte.

DEBAT: Quin enemic prioritzem?

L'aposta que acabem de descriure consisteix en la caracterització concreta dels tipus de propietaris contra els quals hem d'organitzar-nos en el dia a dia dels nostres col·lectius i de les diferents pràctiques i mètodes de lluita que s'adeqüen a aquesta diversitat. Es tracta de saber-nos adaptar a les diferències existents, per exemple, entre la lluita per un lloguer social davant d'un fons voltor i la negociació arran d'una pujada del lloguer amb una immobiliària de barri. Hi ha, però, una altra qüestió estratègica important que hem d'afrontar com a moviment pel que fa als tipus de propietaris: quin enemic prioritzem? Quins fronts ens són més favorables a l'hora d'obrir conflictes i guanyar-los, tant en la pràctica com en el pla de la legitimitat social? Podem consensuar la prioritat d'iniciar conflictes contra un cert tipus de propietaris com a aposta tàctica del moviment en conjunt?

La comissió redactora ha considerat que els posicionaments dels col·lectius d'habitatge davant d'aquesta qüestió són diversos, fins i tot contraposats en alguns casos. Davant d'aquest estat d'opinió, la comissió ha optat per una forma de deliberació que no passarà ni per esmenes ni per votacions, sinó que recollirà les diverses sensibilitats existents i servirà per posar el debat sobre la taula per primera vegada.

Format del debat

Durant el període d'esmenes cada grup podrà enviar una proposta de posicionament sobre aquesta qüestió mitjançant la següent plantilla:

- Perfil de propietari a prioritzar (especifiqueu el cas concret, si s'escau)
- Justificació de l'aposta

Durant la celebració del congrés, arribats a aquest apartat els col·lectius que hagin fet propostes podran defensar-les i s'obrirà un torn obert de valoració de les aportacions. El debat quedarà recollit però no se sotmetrà a votació.

APOSTA ESTRATÈGICA II: CREACIÓ D'ESTRUCTURES POPULARS

1. Introducció

Allò que coneixem com «estat del benestar» mai no s'ha desenvolupat extensament a l'Estat espanyol. Les condicions econòmiques de les classes populars d'alguns països centreeuropeus són molt diferents de les d'aquí, sobretot tenint en compte l'estat social fort que s'hi va implementar després de la Segona Guerra Mundial. A països com França, a part de la sanitat universal hi ha tota mena d'ajudes per a les classes populars. Per exemple: ajudes anàlogues a la renda bàsica universal, ajudes per tenir fills, per al lloguer, per al transport o per anar a la universitat. En resum, ajudes que faciliten molt les vides de les més desfavorides. *Per contra, aquí l'estat del benestar està clarament absent dels barris populars.* Aquesta situació s'ha accentuat encara més després de la crisi i les consegüents retallades en tots els àmbits, cosa que ens ha obligat a organitzar-nos col·lectivament per suplir totes aquestes carències.

Hi ha una forta tradició d'associacionisme i cooperativisme que caracteritza la societat catalana des de principis del segle XX, vinculada al moviment obrer i posteriorment també a les associacions veïnals. En els darrers anys, aquesta tradició ens ha servit de gran exemple per a trobar solucions a les insuficiències en els serveis més bàsics. *La PAH ha esdevingut un model exemplar d'aquesta organització popular en el camp concret de l'habitatge, que ha proporcionat solucions a milers de famílies destrossades per l'especulació immobiliària i abandonades a la seva sort per les administracions públiques.* Però hi ha hagut més col·lectius que, a partir de tots aquests buits, han estat capaços de trobar solucions concretes i evitar el drama quotidià que implica el capitalisme. Ens referim als col·lectius feministes que han servit de suport per a moltíssimes dones que han patit la violència masclista, les campanyes que s'han fet a favor de l'acollida de refugiades o el caliu de les festes populars organitzades per les veïnes arreu de la geografia catalana.

Tot això, que en un primer moment pot veure's com una càrrega que no hauria de ser responsabilitat de la societat, hem descobert que és una de les nostres fortaleses més grans. *Tenir una societat organitzada en un moviment popular, amb capacitat per a resoldre les nostres problemàtiques diàries, és la garantia més gran davant dels abusos del capitalisme.* Per tant, entenem que en els anys que vindran haurem d'aprofundir en la creació de totes aquestes estructures populars vinculades als nostres col·lectius d'habitatge. Caldrà aprofitar l'experiència que hem acumulat i expandir-nos en àmbits en què encara no estem organitzades.

2. Per una estratègia integral: anar més enllà de l'habitatge enforteix i amplia els nostres col·lectius

En el nostre dia a dia als col·lectius d'habitatge, quan ens comencem a conèixer amb les altres companyes, ens adonem que patim moltes altres coses a part del fet que ens facin fora de casa: no tenim prou diners per pagar els subministraments, o per comprar menjar, o per apuntar les nostres filles a classes de repàs, o hem patit violència masclista per part de les nostres parelles... La llista de tots els problemes que tenim podria ser molt més llarga, però la qüestió que apareix ara és: *Per què només afrontem col·lectivament el problema de l'habitatge? Per què no assumim juntes tots els altres temes? Per què no creem col·lectius vinculats a les PAH i als sindicats d'habitatge i de llogateres que abordin aquestes problemàtiques?* Resoldre-ho serà una de les qüestions més importants dels pròxims anys.

A més, sabem que sovint tenim grans dificultats perquè moltes afectades es quedin a l'assemblea un cop s'ha resolt el seu cas, ja sigui perquè hem aconseguit un lloguer social o perquè no hem pogut evitar que les facin fora. Si apostem per vincular-nos per a resoldre més problemes, és més senzill que la gent segueixi participant. Si una mare soltera participa en el grup de dones i a més la seva filla va a l'escola popular, ¿no és més fàcil que segueixin formant part del nostre col·lectiu encara que ja hagin resolt el seu problema d'habitatge? Si les adolescents filles de les famílies poden participar en un gimnàs popular o en un equip de futbol

del poble o barri, ¿oi que serà més complicat que es desvinculin així com així? Si tenim un bar o restaurant cooperatiu on treballen membres de l'assemblea, ¿no facilitarà mantenir el vincle encara que aconseguixin solucionar els seus problemes particulars? *Tot això no són més que alguns exemples concrets per a plantejar un nou paradigma en els nostres col·lectius, un que els doni molta més amplitud i consistència, que els converteixi en eines molt més transversals per a solucionar els nostres problemes i que enforteixi així el moviment per l'habitatge.*

És una qüestió bidireccional: ens serveix per anar més enllà de les problemàtiques residencials i donar una resposta integral i, a la vegada, ajuda a generar cohesió i construir vincles forts, evitant així que la gent marxi després que el seu problema particular s'hagi resolt.

3. Un exemple pràctic: el cas de la PAHC Bages

Creiem que la PAHC Bages és un exemple paradigmàtic del model que hem comentat més amunt. No només per la quantitat de col·lectius que han pogut desplegar al voltant de la PAHC, sinó també per la solvència, consistència i durada que han demostrat aquestes estructures. A continuació expliquem breument quines són:

- ▶ **Escola d'alfabetització de dones Soror:** La seva tasca consisteix a transmetre els coneixements més bàsics de català i castellà a les dones migrants que formen part de la PAHC. Ajuda a integrar i a empoderar una població habitualment relegada a les tasques de la llar, donant-los així més autonomia perquè puguin tenir un paper central a l'hora de solucionar els seus problemes d'habitatge.
- ▶ **Escola popular de Manresa:** Resol una necessitat material de les famílies de la PAHC, que en molts casos no tenen prou ingressos per apuntar les seves filles a activitats extraescolars; i alhora, dota la comunitat d'un caràcter més intergeneracional i forma els infants i joves en els nostres valors.
- ▶ **AAMAS (Assemblea d'Afectades pel Masclisme i el Patriarcat de Manresa):** És un espai d'autodefensa per a totes les dones de Man-

resa, un lloc des d'on poden afrontar les violències que pateixen a través del suport mutu, l'assessorament i l'acompanyament col·lectiu. Es treballa de manera conjunta i fomentant l'empoderament davant d'una problemàtica que és general a la societat però que està molt present a la PAHC, tenint en compte el gran nombre de dones en situacions precàries i de violència que hi participen.

- **Escola Popular de Boxa:** Aquesta escola serveix per apropar-se al jovent, un col·lectiu que sempre ha costat molt que s'impliqui en el moviment per l'habitatge. És un espai on els i les joves es poden trobar, fer esport de forma col·lectiva i començar a adquirir consciència dels conflictes que els envolten.
- **Escola de joves Al Qowa:** S'encarrega de donar formació en temes de llengua a joves sense papers. A més, és un espai on poden fer diferents activitats, com ara tallers de fusteria, de bicis i sopars populars, que els serveixen per poder obtenir alguns ingressos i així millorar les seves condicions de vida.
- **Acció Sindical Bages:** Fa assessorament col·lectiu en l'àmbit laboral seguint el mateix format que s'ha utilitzat amb la PAHC; també hi participen algunes advocades. Afronta col·lectivament una qüestió tan important a la nostra vida com és el treball assalariat, amb totes les seves implicacions.

4. Apostes tàctiques

Aposta 1: Dotar-nos d'eines comunes per facilitar la creació d'estructures populars al voltant dels nostres grups d'habitatge

Cada col·lectiu ha de fer una anàlisi de les necessitats —més enllà de l'habitatge— presents en el dia a dia de la seva gent, en la seva realitat concreta, i detectar en quins àmbits és prioritari desenvolupar estructures pròpies. Per facilitar-ho, partim del coneixement d'experiències que s'han demostrat fructíferes i que poden ser replicables amb èxit en les nostres respectives realitats. Hem d'apostar per impulsar-les allà on sigui possible i generar eines per dur-les a terme.

A continuació enumerem algunes de les estructures populars que creiem que responen a problemes que són transversals a la majoria dels nostres col·lectius i que actualment compten amb més difusió:

- **Grup de dones:** És un espai no mixt —on només hi participen dones— que tracta tots els problemes de masclisme que hi ha als nostres col·lectius mitjançant l'empoderament i l'autodefensa. Així mateix, treballa per imprimir consciència feminista en la resta del grup d'habitatge.
- **Escoleta popular:** Permet integrar millor les famílies a la dinàmica del grup d'habitatge i a la vegada genera un espai de formació en els valors de solidaritat, compromís i comunitat per a les més petites. També satisfà les necessitats extraescolars i de reforç escolar que queden fora de l'abast econòmic de moltes famílies.
- **Grup de distribució d'aliments:** Es tracta d'aprofitar la sobreproducció i el malbaratament de menjar per solucionar les carències alimentàries que afecten la nostra gent. El grup s'encarrega de parlar amb els comerços del barri o poble i sol·licitar-los els productes que malgrat que estan en bon estat ja no es poden vendre. Un cop rebuts, es redistribueixen de manera equitativa segons les necessitats de cada família.
- **Grups d'esport popular:** Impulsar gimnasos populars, equips de futbol o qualsevol altre esport al nostre abast ens dona l'oportunitat d'interpel·lar les joves dels nostres col·lectius locals i del nostre barri o poble. Ara per ara, el jovent acostuma a veure's forçat a passar el dia al carrer a causa de la seva precarietat econòmica i la festa és l'única sortida a la frustració que se'n deriva. L'esport popular és una bona alternativa d'oci i socialització.

Com desenvolupar l'aposta? Les impulsores d'aquestes experiències redactaran un document que serveixi de guia per als col·lectius d'arreu de Catalunya que estiguin interessats a desenvolupar aquest tipus de propostes al seu municipi. Si s'escau, militants vinculades a aquestes experiències donaran suport i faran seguiment i acompanyament en el

procés de creació d'aquestes estructures populars allà on siguin necessàries.

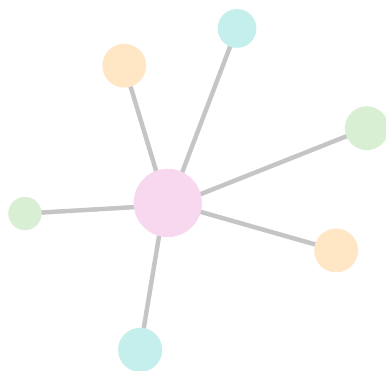
Aposta 2: La «propietat col·lectiva» de l'habitatge com una forma de tinença reconeguda, legítima i en confrontació amb la propietat privada

Els nostres col·lectius tenen una sèrie de principis que fan referència directa a la gestió i les formes de tinença dels habitatges que recuperem via ocupació. Aquests valors estan obrint camí a una concepció de l'habitatge fora del mercat: les cases són de qui hi viu, de qui les cuida i de qui les defensa. Aquesta propietat col·lectiva de l'habitatge és el centre al voltant del qual s'organitzen les estructures populars que volem implementar arreu del territori. Hem de saber fer-la arrelar, i no només de manera pràctica, sinó també en l'imaginari de la societat. Proposem algunes claus per poder-ho desenvolupar:

- Unificar criteris i terminologia sota el model de la signatura de «contractes socials» amb el grup d'habitatge quan hi ha un reallotjament via ocupació. Les afectades hem d'assumir que viure en una casa que ha estat recuperada, i que per tant passa a ser de propietat col·lectiva, implica unes responsabilitats concretes. Heus aquí algunes d'aquestes possibles responsabilitats:
 1. Respecte per les veïnes i la resta de persones que viuen a la casa.
 2. No es permet cap tipus de violència masclista.
 3. No es permet el tràfic de drogues.
 4. No es pot fer negoci amb la casa, ni rellogant-la ni venent-la.
 5. Es negocia col·lectivament. La casa forma part d'una comunitat en lluita i mai no es negociarà una sortida individual, sempre es farà amb la resta de veïns i veïnes.

És important projectar cap a l'exterior aquest contracte social, per exemple enganxant-lo a les portes dels pisos, als espais comunitaris dels blocs, a les façanes, etc.

- Que tota nova ocupació o recuperació d'habitatges es difongui i s'expliqui sota una marca comuna tipus l'Obra Social de la PAH. Creiem que projectar aquest conflicte més enllà de l'àmbit local li dona legitimitat i el fa més fàcilment defensable.
- Treballar per aglutinar sota el paraigua de la propietat col·lectiva el màxim de formes possibles de tinença, de manera que els casos de lloguers siguin reconeguts (en la mesura del possible, segons la seva situació), que comunitats de veïnes amb diferents perfils s'hi inscriuin senceres, i convèncer també les veïnes de cooperatives d'habitatge o masoveria urbana perquè s'hi incloguin i la reconeguin.

PONÈNCIA 3

Mobilitzacions i campanyes

CONSIDERACIONS GENERALS: RETROSPECTIVA DELS ÚLTIMS ANYS

En primer lloc, ens cal una petita reflexió al voltant d'aquesta qüestió, també en relació a com l'hem estat enfocant en els últims anys. Les mobilitzacions, accions o campanyes concretes poden ser una eina important de lluita, però no són un fi en si mateixes. Nosaltres entenem que són un mitjà i que com a tal han d'estar inserides en un pla i una estratègia política concretes.

Pel que fa a les mobilitzacions, durant els primers anys del moviment per l'habitatge vam passar per un moment de gran força ofensiva: ens referim a les mobilitzacions de la PAH al voltant de la ILP que van culminar amb la gran manifestació del 16F de 2013 i els posteriors *escraches* als polítics del PP, així com a la campanya de «la Sareb és nostra». *Després d'aquest moment àlgid, amb una gran acceptació popular i una bona*

cohesió del moviment, la nostra capacitat mobilitzadora va entrar en una fase de reflux. Els darrers anys s'han caracteritzat pel naixement de nous col·lectius i sindicats d'habitatge, que si bé han enriquit el moviment, en termes mobilitzadors l'han atomitzat i, en conseqüència, han fet que es perdi referencialitat pública.

Tot i això, actualment *el moviment per l'habitatge és l'únic agent polític que mobilitza cada setmana els seus integrants en assemblees massives, aturant desnonaments i fent accions contra propietaris.* També hem assajat algunes temptatives de mobilitzacions conjuntes com a moviment, principalment la manifestació anual de l'abril. Encara que la valorem com una iniciativa interessant, sabem que no és suficient per fer escac al bloc financer-immobiliari i que estem en un moment de poca capacitat per impulsar mobilitzacions generals.

Per tot això, hem d'afinar molt la presa de decisions i el disseny de mobilitzacions d'aquest tipus, perquè les nostres forces són limitades. *Les mobilitzacions per les quals apostem han de ser decidides, planificades i organitzades per tot el moviment per l'habitatge i de la manera més democràtica possible.* En aquest sentit, cal que siguem capaces de fer una autocrítica seriosa de cadascuna de les campanyes i accions que duem a terme, per aprendre dels nostres encerts i dels nostres errors. Hem de saber valorar les nostres forces i no invertir-les en accions que ens desgastin massa en relació amb els fruits que en puguem obtenir. És imprescindible que sapiguem evitar els riscos innecessaris i tenir clars els objectius que perseguim, sobretot en aquelles accions que poden comportar un elevat grau de risc per a les militants.

MOBILITZACIONS AMB ALTRES AGENTS

Entenem que el conflicte de l'habitatge està travessat per molts altres àmbits de la vida i, per tant, hem d'aspirar a anar més enllà d'una lluita sectorial. Sabem que les expressions de lluita de la nostra classe són molt diverses, per això creiem en la necessitat de treballar en mobilitzacions amb altres moviments socials o sectors en lluita, com el sindicalis-

me combatiu, el moviment per les pensions, el moviment feminista, els col·lectius de migrants i altres moviments populars. Les nostres lluites s'han de nodrir amb companyes que combaten en altres fronts.

Volem que molta gent s'afegeixi a una lluita per l'habitatge que ens afecta a totes, però també pensem en sentit invers: valorem positivament sumar-nos com a moviment a grans vagues o lluites d'altres àmbits.

PROPERES CAMPANYES CONJUNTES

Partint d'aquestes reflexions, el congrés es presenta com un bon espai de debat per descobrir quines campanyes o lluites podem plantejar i dur a terme durant l'any vinent. De fet, més d'un col·lectiu ja ha fet propostes en els diversos debats locals i interns que han tingut lloc. Per tal de decidir quines campanyes desenvolupem hem adjuntat uns formularis en els quals cada col·lectiu podrà explicar les seves propostes durant el període d'esmenes. En el marc del congrés cadascuna de les propostes serà defensada i tot seguit es dividirà l'espai en grups reduïts que deliberaran i votaran per escollir tres propostes de campanyes i mobilitzacions.

Finalment, les decisions de cada grup es transmetran a la mesa, que valorarà si les tres opcions més votades són compatibles per a ser desenvolupades durant aquest any. En el cas que les tres propostes escollides siguin excloents en termes d'esforços i capacitats, es farà una votació final en el plenari per decidir una única campanya o mobilització.

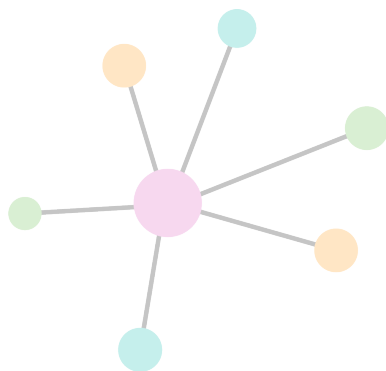
Exemples de campanyes o mobilitzacions:

- Continuar amb algun tipus de campanya contra els desnonaments oberts.
- Campanya per la congelació dels lloguers i la derogació de la LAU.
- Contra Desokupa i la repressió en general.

- Per l'ocupació com a eina de lluita, a l'estil de l'antiga Obra Social.
- Contra les API.
- Alguna campanya específica contra algun gran propietari.
- Socialitzar el programa resultant del congrés, fer una campanya d'agitació al voltant seu.
- Participació en grans mobilitzacions o vagues generals, com ja s'ha esmentat.

COM DESENVOLUPAR L'APOSTA

La ponència organitzativa haurà de contemplar les eines necessàries per poder tirar endavant les campanyes i mobilitzacions conjuntes que decidim dur a terme com a moviment durant l'any vinent.

PONÈNCIA 4

Programa

I. INTRODUCCIÓ. DISCURS DEL MOVIMENT I LA NECESSITAT D'UN PROGRAMA

El moviment necessita projectar de manera conjunta una sèrie de discursos envers la societat i l'opinió pública, amb l'objectiu de socialitzar un sentit comú que ens doni legitimitat i suport popular. Compartim aquí alguns dels elements que ha de tenir el nostre discurs.

Nosaltres, les veïnes i els veïns, les classes populars, les afectades per la problemàtica de l'habitatge, les que no tenim propietats, les que estem en una situació de precarietat, som moltes més que els nostres enemics. Necessitem estar juntes i organitzar-nos per tal de poder fer front a la situació que vivim actualment. Estem convençudes que amb intel·ligència, estratègia i unitat podem articular un moviment per l'habitatge fort, capaç de donar resposta a les necessitats de les classes populars i d'afavorir les nostres condicions de vida.

Cal organitzar-nos davant la situació d'emergència residencial, cal avançar cap a la desmercantilització de l'habitatge. *L'habitatge no ha de ser una mercaderia ni un mecanisme que afavoreixi l'enriquiment d'uns pocs*

mentre la resta en pateix les conseqüències. No pot ser que hi hagi gent sense llar i que mentrestant hi hagi milers d'habitatges buits. Estem en contra dels pisos buits, tant de petits com de grans propietaris.

La nostra lluita va molt més enllà de la defensa de quatre parets, va molt més enllà de les problemàtiques residencials. De la mateixa manera que la problemàtica de la llar afecta tots els àmbits de la vida de les persones, la lluita per l'habitatge ha de ser integral, transversal i ha de donar resposta a tots els altres aspectes que condicionen la vida material de les classes populars.

El moviment popular per l'habitatge té la necessitat de generar un programa conjunt, que integri totes les necessitats, demostrï una posició, una proposta, i ens converteixi en un actor polític de cara a la gent, amb un objectiu que ens faci caminar conjuntament, ens proporcionï horitzons compartits i doni significat al que fem.

II. PROPOSTA D'UN PROGRAMA PER AL MOVIMENT

Amb l'objectiu d'avançar cap a la desmercantilització de l'habitatge i de fer front a la situació d'emergència residencial que patim, el moviment per l'habitatge fa les següents exigències i es compromet a assolir-les:

(1) Stop desnonaments

Exigim l'aturada immediata de tots els desnonaments fins que no es garanteixi el dret a un habitatge digne, la finalització de les dates obertes i la persecució dels desnonaments il·legals. Reclamem real·lotjaments en habitatges dignes i el compliment integral de la Llei 24/2015.

(2) Punxem la bombolla del lloguer

Exigim la baixada immediata del preu del lloguer i que aquest vagi lligat a la renda disponible de les llars. Els contractes de lloguer han de

ser estables, que es renovin de manera automàtica, i es posi fi així a l'actual precarietat i incertesa.

(3) Expropiem els pisos de bancs, fons voltor i grans propietaris

L'habitatge, avui en mans d'aquests agents, ha de recuperar la seva funció social. S'ha de garantir un parc d'habitatges de lloguer públic i social i s'han d'impulsar altres formes d'accés a l'habitatge fora del mercat.

(4) Construïm moviment popular

Hem decidit organitzar-nos i ens comprometem a fer front de forma col·lectiva a les problemàtiques que afecten les classes populars. Ens responsabilitzem de crear i mantenir una comunitat forta, basada en els vincles i lligams personals en cada territori. Ens comprometem a relacionar-nos des del suport mutu, per millorar les nostres condicions de vida, sense deixar ningú enrere: mai més ens enfrontarem soles a les adversitats.

Assumim el compromís d'implementar el programa comú del moviment per l'habitatge.

III. EL PROGRAMA DETALLAT

A continuació despleguem el programa d'una forma més detallada. Per tal de construir un programa exhaustiu i ric en propostes, s'adjunten uns formularis perquè cada col·lectiu pugui afegir punts programàtics durant el període d'esmenes.

(1) Stop desnonaments

- Moratòria de tots els llançaments fins que no es garanteixi una alternativa residencial digna.

- Fi de la pràctica il·legal dels desnonaments oberts.
- Persecució de la pràctica dels desnonaments extrajudicials i de les empreses parapolicials tipus Desokupa que els duen a terme.
- Per unes solucions residencials dignes, cap reallotjament en pensions o albergs ni fora del propi barri o municipi.
- Compliment integral de la llei 24/2015 per part dels grans tenidors i les administracions públiques.
- Prohibició de tallar els subministres a famílies en situació de vulnerabilitat.
- Obligació de les empreses energètiques d'assumir el cost del deute pels impagaments de subministraments de famílies en situació vulnerable: que no es paguin amb diners públics.

(2) Punxem la bombolla del lloguer

- Congelació immediata del preu del lloguer i pròrroga forçosa de tots els contractes fins que no es facin les següents modificacions:
 1. Indexació del preu del lloguer a la renda familiar. El lloguer en cap cas ha de superar el 30% de la renda familiar disponible.
 2. Contractes de lloguer prorrogables de manera forçosa, amb l'única excepció dels casos de necessitat personal.
 3. Reforma fiscal que elimini les desgravacions fiscals als arrendataris i les apliqui als llogaters, amb la finalitat d'ajustar el cost del lloguer a la renda familiar disponible.
- Contracte únic de lloguer gestionat per les oficines municipals. Fi dels privilegis de les API.
- Prou pisos turístics. Cal garantir la funció social de l'habitatge. Per tal de fer-ho efectiu proposem un pla d'inspecció i tancament de tots els habitatges d'ús turístic il·legals, i pel que fa als legals un pla d'eliminació gradual fins arribar a la seva completa desaparició.
- Eliminació de la figura de les SOCIMI.

(3) Expropiem els pisos de bancs, fons voltor i grans propietaris

- Expropiació immediata de l'estoc rescatat de la banca i malvenut per la SAREB als fons voltor.
- Modificació i ampliació dels supòsits d'expropiació i agilització del procés.
- Gravació fiscal dels habitatges «urbans» buits i creació d'un impost sobre la venda d'habitatges no destinats a la primera residència.
- Potenciació del parc públic d'habitatge, que s'haurà de dedicar íntegrament al lloguer.
- Promoció d'altres formes d'accés a l'habitatge fora del mercat, com l'habitatge cooperatiu en cessió d'ús o la masoveria urbana.
- Municipalització del sòl urbà.

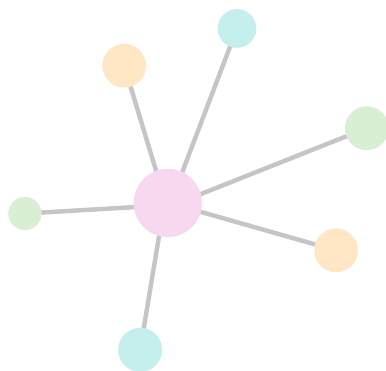
Pel que fa a les hipoteques:

- Inembargabilitat de l'habitatge habitual dels avaladors.
- Eliminació de les clàusules abusives i compensació econòmica a les afectades.
- Derogació de la responsabilitat il·limitada dels deutors hipotecaris.

(4) Construïm moviment popular

- Considerem necessari fomentar la construcció d'estructures populars vinculades als col·lectius d'habitatge, com ara escoles populars, grups de dones, grups d'esport, entre d'altres.
- Les cases recuperades pel moviment passen a ser de propietat col·lectiva i a ser regides per una sèrie de normes compartides:
 1. Respecte per les veïnes i la resta de persones que hi viuen
 2. No es permet cap tipus de violència masclista.
 3. No es permet el tràfic de drogues.

4. No es pot fer negoci amb aquesta casa, rellogant-la o venent-la.
 5. Es negocia col·lectivament. La casa forma part d'una comunitat en lluita i mai no es negociarà una sortida individual, sempre es farà amb la resta de veïnes i veïns.
- Enfortiment de la xarxa comunitària que estableix i manté vincles forts entre veïnes.
 - Vinculació del moviment per l'habitatge amb altres sectors en lluita com el sindicalisme combatiu, el moviment feminista, la lluita antiracista, els col·lectius de joves, el moviment ecologista, entre d'altres.
 - El moviment fomentarà la crítica i l'autocrítica de l'individualisme, el masclisme i tota la sèrie d'atributs capitalistes en els quals hem sigut educats.
 - En conseqüència, apostem per construir una ètica basada en la idea d'una comunitat forta, que se sosté per la sinceritat entre els seus membres i està disposada a defensar-se fins a les darreres conseqüències. O totes o ningú.

PONÈNCIA 5

Organització

I. INTRODUCCIÓ. PER QUÈ ENS HEM D'ORGANITZAR?

A nivell organitzatiu, la realitat actual del moviment per l'habitatge és molt diversa: d'una banda, tenim una organització com la PAH, amb deu anys de bagatge i una extensió territorial considerable; de l'altra, ens trobem amb una multiplicació de col·lectius d'habitatge a l'àrea metropolitana de Barcelona durant els darrers tres anys, així com amb el naixement del Sindicat de Llogateres. Malgrat que aquesta diversitat ha ajudat a crear sinergies i s'han fet múltiples accions i campanyes, som conscients que *ara per ara el moviment per l'habitatge es troba atomitzat i força desorganitzat.*

La manca d'eines comunes i de coordinació efectiva és un problema, ens dificulta estar col·lectivament a l'alçada de la situació i donar més impuls a la nostra lluita. D'acord amb les apostes estratègiques que s'han proposat en el marc del congrés, necessitem dotar-nos d'una sèrie d'eines organitzatives per fer-les possibles i superar la situació actual.

Tots els col·lectius que no formen part de la PAH ni del Sindicat de Llogateres es coordinen informalment, és a dir, amb el risc de generar *rols de*

poder no només entre col·lectius, sinó dins els mateixos grups. Aquests rols ens allunyen de l'horitzontalitat assembleària, ens treuen energia i dificulten la implicació. És una necessitat imperiosa que ens organitzem d'una manera més formal.

Durant el procés previ al congrés s'ha anat debatent sobre la possibilitat de crear algun tipus d'*organització unitària del moviment*. La idea de crear a mitjà termini una organització àmplia, plural i diversa és vista amb bons ulls per moltes companyes, però el sentiment general és que *el tema organitzatiu és molt sensible i cal anar a poc a poc per no caure en els errors d'experiències anteriors.*

II. APOSTES ORGANITZATIVES: COM ENS HEM D'ORGANITZAR?

Cal que ens dotem d'eines organitzatives que abordin aspectes concrets als quals no estem arribant des dels nostres barris o viles i que alhora ens permetin incrementar la nostra força i actuar coordinadament quan ho considerem oportú. Han de ser *eines que ens facin més fortes sense restar-nos l'autonomia* i l'arrelament local que formen part de l'ADN dels nostres col·lectius actualment.

Es tracta, doncs, d'encetar *una primera fase de treball conjunt i coordinació estratègica en forma de comissions* de treball que ens permeti aprofundir i consolidar la confiança col·lectiva i faci possible evolucionar cap a una fórmula més orgànica en un futur.

Com desenvolupem aquesta aposta?

Cal crear espais de treball amb objectius i dinàmiques clarament definides i que no requereixin un espai central organitzatiu que vetlli pel seu funcionament o supervisió, és a dir, que possibilitin processos de treball conjunt en què cada grup pugui aportar d'acord amb les seves possibilitats.

1. Comissió de butlletí informatiu

Ha de permetre donar a conèixer, en format digital i en paper, la lluita per l'habitatge (notícies, victòries, entrevistes, etc.), de manera que sigui una eina de comunicació interna del moviment, que faciliti conèixer les experiències dels espais germans, i que alhora serveixi per apropar la realitat de la lluita per l'habitatge a qualsevol veïna.

2. Comissió de base de dades

Ha de classificar la informació sobre casos, conflictes i propietats, de manera que ens permeti generar coneixement estratègic per a guanyar nous casos, plantejar noves estratègies i organitzar blocs o grups d'afectades per la mateixa propietat.

3. Comissió de borsa d'advocades

Disponible per al conjunt del moviment, ha de poder ser consultada diàriament i ha d'estar formada per advocades que puguin treballar en casos de negociació, ens posin al dia dels canvis legals i administratius, i puguin fer feina antirepressiva.

4. Comissió de borsa de formadores

Ha de permetre al conjunt del moviment aprendre noves tàctiques de negociació, recuperació d'habitatges, comunicació oral i dinàmiques grupals per tal d'enfortir-nos, així com ajudar a desenvolupar estructures populars allà on calgui.

5. Comissió de caixa de resistència

Ens ha de permetre mantenir conflictes llargs que ens duguin a grans victòries. Si es considera oportú, també servirà per a cobrir despeses antirepressives i d'advocats.

6. Comissió de campanyes

Ha de ser un espai per a desenvolupar les campanyes i lluites conjuntes per aquest curs, decidides durant el congrés, i per a trobar la manera adient de dur-les a terme.

III. COM ENS ASSEGUREM QUE LES COMISSIONS/ESTRUCTURES FUNCIONEN?

Per tal de no generar més estructures, creiem que pot ser el mateix grup motor del congrés qui faci el seguiment inicial de la posada en marxa de les comissions. Durant la celebració del congrés es farà una crida oberta per sumar-se al grup motor i a les comissions.

Al cap de quatre mesos de la celebració del congrés, es convocarà una reunió plenària per poder valorar la feina feta i els seus ritmes. En aquest moment el grup motor es dissoldrà i farà el traspàs de responsabilitat a les comissions. A partir d'aleshores seran les mateixes comissions les que convocaran els diferents grups si necessiten prendre algun tipus de decisió important.

Un cop aprovada la ponència organitzativa durant la celebració del congrés, es formaran les comissions. L'objectiu és que cada comissió funcioni autònomament i que alhora no hi hagi dubtes sobre el seu funcionament i les formes de participació. És per això que caldrà definir:

- Les funcions de cada comissió
- Les necessitats de cada comissió
- La continuïtat de les comissions després del congrés